

Virtuti & Musis

Vsebina

NAGOVOR

3 Marijina kongregacija danes
Janez Meglen, prefekt MKSBD

PRVOLETNIKI

4 »Vas sem imenoval prijatelje« (Jn 15,15)

INTERVJU

6 Z vami sem vse dni do konca ... mandata!
Rok Dajnko in Luka Jesenko

NOVOMAŠNIKI

9 »Koga naj pošljem? Tukaj sem, pošlji mene!« (Iz 6,8)

SVETNIKI

15 Bog, daj nam svetih duhovnikov
Luka Jesenko

16 Hieronimovi stiki z našimi kraji
Tadej Pagon

SVETO PISMO

17 Izzivi v prevajanju Svetega pisma
prof. dr. Jože Krašovec

19 Ne bojte se!
Anže Cunk

KRONIKA

21 Kronika kongregacije

22 Zgodilo se je ...
Blaž Zorko

BOGOSLOVNO SEMENIŠČE
COLLEGIUM CAROLINUM

Virtuti & Musis – glasilo Marijine kongregacije
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov

Dolničarjeva 4, 1000 Ljubljana
marijina.kongregacija@gmail.com

Glavni urednik: Janez Pavel Šuštar

Uredniški odbor: Anže Cunk, Blaž Zorko,
Rok Dajnko, Martin Leban,
Luka Jesenko

Oblikovanje: Gašper Ložar

Lektoriranje: Andreja Šuštar
Blaž Zorko

Slikovno gradivo: Simon Lamprecht

Tisk:

Salve d.o.o, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

Uvodnik

Spoštovani bralci našega glasila!

Ob praznovanju visoke okrogle obletnice naše Marijine kongregacije mi je ob ustvarjanju programa za akademijo in glasilo *Virtuti & Musis* na misel prišel govor škofa Jegliča ob ustanovitvi kongregacije. V njem skuša opisati duhovniški poklic in Marijino vlogo pri doseganju krščanske popolnosti. »Marija deli posebnih milosti tistim, ki se k njej zatekajo. Devica Marija posebno pomaga, ona je posebna pomoč za naš duhovniški stan,« pravi škof v svoji pridigi. V ta namen, da se med bogoslovci krepí odnos z Marijo in prek nje z Jezusom, je bila ustanovljena Marijina kongregacija. Kmalu je število članov kongregacije naraslo, tako da je to postala družba duhovnikov in bogoslovcev. Zanj je zelo pomembna medsebojna povezanost tako na človeški kot na duhovni ravni. S tem glasilom želimo to medsebojno povezanost ohranjati, zato se v njem vsako leto predstavijo tisti, ki so svojo pot v kongregaciji šele pričeli in tisti, ki bodo svoje bivanje v bogoslovju zaključili z mašniškim posvečenjem.

V življenju vsakega duhovnika in bogoslovca je molitev bistvenega pomena. Preko molitve ohranjamo močno vez med Bogom in nami. Prav tako se z molitvijo tudi medsebojno podpiramo. Marsikateri duhovnik je že rekel, kako močno čuti molitveno podporo tolikih molivcev za duhovnike in za nove duhovne poklice. Med različnimi oblikami molitve sta ena najlepših premišljevanje Svetega pisma in molitveno bogoslužje. Ob odlomkih Svetega pisma se je poleg raznoraznih »seciranj« in razlag porodilo veliko globokih doživetij in pogovorov z Bogom. K temu je zagotovo pripomoglo besedilo v domačem jeziku. Tako bomo v letošnjem glasilu na kratko pogledali izzive, ki jih doživljajo prevajalci Svetega pisma. Z enim od prispevkov se bomo poklonili tudi velikemu prevajalcu Svetega pisma sv. Hieronimu, rojenemu na naših tleh, katerega 1600-letnico smrti letos obhajamo.

Odločili smo se, da bomo letos zastavili nov koncept revije *Virtuti & Musis*. Odslej bo izhajala enkrat letno v času pred novimi mašami in bo nekoliko obširnejša. Velikost in podobo glasila smo spremenili iz večih razlogov. Eden pomembnejših

je ta, da nas je bogoslovcev vse manj in posledično vse manj potencialnih avtorjev člankov. Zato smo se odločili, da iz velikega formata preidemo k manjšemu. Kljub temu ste vsi člani kongregacije prav lepo povabljeni, da pomagata sooblikovati naše glasilo, če ne s prispevki pa s konstruktivnimi kritikami, da bo v glasilu opazen tudi vaš delež.

Tokratna številka ima več poudarkov: predstavitev novih bogoslovcev, članov kongregacije, predstavitev letošnjih novomašnikov, intervju z odhajajočim spiritualom mag. Vladom Bizjakom in aktualne teme. Novomašniki bodo predstavili, kako so se v letih študija oblikovali in kako so to pokazali v svojih magistrskih delih.

Z uredniškim odborom smo se potrudili po najboljših močeh, da bi delili košček našega življenja z vami in vam, kot je v odzivu na prejšnjo številko zapisal dr. Rudi Koncilija, omogočili vpogled v dušo semenišča.

Prijetno branje želim in naj bo naše glasilo skupaj s priprošnjo Brezmadežne Marije spodbuda za prihodnost. Pri tem naj nas spremlja Jezusova beseda: »Jaz sem z vami do konca sveta« (Mt 28,20).

Janez Pavel Šuštar, urednik

Marijina kongregacija danes

Predragi bratje kongreganisti!

V letu, ki je za nami, smo obhajali jubilej naše Marijine kongregacije. Ne moremo mimo vprašanja, ali je v sodobnem svetu še prostor za takšne duhovne združbe, ki svojo organizacijsko podobo jemljejo iz začetka prejšnjega stoletja. Hitro namreč zapademo v današnjo miselnost: »Kar je duhovnega ne potrebuje ureditve« in »Naj moli vsak zase, če pa že skupaj, le v malih občestvih«. Skušnjava duhovnega individualizma je vedno odprta in mamljiva. Med nas hoče zasejati dvom z vprašanjem, ali je to sploh potrebno in zakaj.

In odgovor ne more biti dvomljiv, temveč odločni da. Potrebujemo kongregacijo, ki duhovno povezuje duhovnike slovenskih škofij, duhovnike izven meja naše domovine in bogoslovce, pripravnike za duhovnike. Mogoče so danes še bolj kot kadarkoli prej potrebne združbe in družbe, ki ne bodo imele pred seboj materialne koristi, ampak duhovne stvarnosti našega življenja. Družba se je namreč v splošni razraščeni in razdrobljenosti začela zatekati v populistične ideje in enostavne, celo nevarne rešitve trenutnih problemov. Izguba smisla za duhovno nas vodi v zoženje pogleda. Naenkrat pred seboj vidimo le probleme, ki imajo eno rešitev in še ta uporablja silo zla. Ujamemo se v

past obupa, ki od nas odnese ustvarjalnost. Izgubimo pogum za junaško pričevanje, ki se najlepše izraža v tihi zvestobi, kot je to najlepše s svojim življenjem izpričala naša nebeška zavetnica Devica Marija.

Kaj pomeni duhovno bratstvo, ki ga gojimo v prisrčni molitvi drug za drugega in v neštivilnih mašnih daritvah, darovanih za namen kongregacije? Nedvomno si težko fizično predstavljamo to opravljeno duhovno delo, toda z gotovostjo lahko rečemo, da bi bilo brez te tihe in nevidne duhovne vezi stanje vere in naše krajevne Cerkve mnogo zahtevnejše.

»Glejte kako dobro in prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!« (Ps 133,1) Resnična in gotova je beseda Svetega pisma, ki nas kot družbo, zbrano pod Marijinem plaščem, povezuje v eno družino krščanskih otrok. Najmogočnejše pričujemo za Gospoda Jezusa, ko izpolnjujemo njegovo zapoved ljubezni v bratski skupnosti. Naša molitev je kot kri, življenjska tekočina vernega človeka, ki prinaša svežo, včasih tako prepotrebno milost in Božjo bližino do najbolj odročnih delov Kristusovega skrivnostnega telesa.

Naj bo naša kongregacija lepo znamenje naše povezanosti in bratske solidarnosti. Ostanimo zvesti Marijinemu zgledu in sledimo njej, ki nas vodi h Kristusu.

Tilen Kocjančič

Lepa, ker ljubiš

Ko gledam tvoj mili obraz,
ki poln je nebeške lepote,
našla ljubezen je novi izraz,
zdrobila v srcu kamen trdote.

Kako lepa si v svoji krasoti,
kakor mladostna jasnina,
neprekosljiva v vsaki dobroti,
rodila si svetu Božjega Sina.

V večnem blestiš se sijaju,
saj ostala si vedno devica,
tvoj dom pri Bogu je v raju,
ti src naših, blaga kraljica.

Marija, ti meni si draga,
ki roko mi vedno ponudiš,
da dobro vse slabo premaga,
večno si lepa – lepa, ker ljubiš.

Tomaž Perko: »Stella Maris«, 2018, ulični oltar v Bošadragi, Koper

»Vas sem imenoval prijatelje« (Jn 15,15)

Luka Jesenko (KP)

Župnija Godovič

Sem Luka Jesenko in prihajam iz župnije Godovič. Rodil sem se 30. novembra 1999, kar pomeni, da sem trenutno najmlajši izmed vseh bogoslovcev. Bogu sem neizmerno hvaležen za svojo družino – za starša, ki sta mi posredovala vero in me vzgajala z veliko ljubeznijo, ter za svoja dva brata, brez katerih si svojega otroštva sploh ne morem predstavljati.

Že od malih nog sem rad zahajal k sveti maši in k verouku ter rad sodeloval v župniji. Kot veliko milost doživljam dejstvo, da sem vedno imel živ odnos z Bogom, ki je imel v mojem življenju zelo pomembno mesto. Na duhovniški poklic sem vedno gledal z velikim spoštovanjem, za kar je v veliki meri zaslužen naš nekdanji župnik Bogdan Berce, ki mi je še vedno velik zgled, še posebno zaradi svoje vedrine in zagnanosti za delo z mladimi. Po končani osnovni šoli sem se vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu. Tam je bila zame gotovo ena najpomembnejših odločitev ta, da sem začel redno obiskovati jutranjo sveto mašo, kjer se je začel poglobljati moj odnos do evharistije.

Božji klic sem prvič v sebi začutil na tednu duhovnosti v Stržiščah pod Črno prstjo po prvem letniku gimnazije. Ta klic je bil zelo nejasen in šibek, zato mu nisem namenjal dosti pozornosti. Vendar se ja ta klic naslednje leto na tednih duhovnosti spet ponovil, tokrat precej jasneje. Takrat se je začelo zame izjemno težko obdobje notranjega boja, saj nisem mogel sprejeti Božje volje. Klic se je v meni vedno bolj živo in pogosto pojavljal, jaz pa sem ga vedno bolj tlačil in pred njim bežal. Bil sem bitko z

Bogom, skozi katero sem vedno bolj spoznaval, da moja volja proti Božji nima nikakršne možnosti in da ne bom miren, dokler ne storim tega, kar Bog hoče od mene. Za vstop v semenišče sem se odločil lani na cvetno nedeljo, ko smo bili na maturantskem romanju v Rimu, kjer sem doživel poseben milostni trenutek, ki mi bo za vselej ostal v spominu.

Tone Krnc (MB)

Župnija Pameče

Sem Tone Krnc in prihajam iz župnije Pameče. Že kot otroka me je duhovništvo privlačilo. Med mašami sem poskušal posnemati domačega duhovnika. Kolikor se spomnim, sem dosti razmišljal o raznih vprašanjih, kar sicer za otroka ni neobičajno. Starši so mi povedali, da sem govoril, da bom duhovnik, ko bom velik. A takrat sem bil le otrok in nisem niti vedel, kaj to pomeni, niti razumel, o čem govorim.

Hodil sem skozi življenje in odkril svojo ljubezen do logike in sklepanja, kar me je privedlo v študij računalništva. Z navdušenjem sem obiskoval Fakulteto za elektrotehniko, računalništvo in informatiko v Mariboru, in sicer smer računalništvo in informacijske tehnologije. V predavanjih in vajah sem užival, zlasti pri kakšnem predmetu algoritmov. A med vsemi predmeti mi je vseeno nekaj manjkalo in čutil sem, da mi to ne zadošča.

Po molitvi in premišljevanju sem se prepisal na Teološko fakulteto in se vpisal v bogoslovje, kjer zdaj potrjujem svojo poklicanost, v kolikor je to Božja volja.

Rok Dajnko (LJ)

Župnija Ljubljana – Koseze

Moje ime je Rok Dajnko. Prihajam iz župnije Presvetega Odrašenika (Ljubljana – Koseze). Rojen sem 3. 8. 1997 mami Sonji in očetu Sebastjanu, imam pa še mlajšega brata Erika. Po končani osnovni šoli sem se vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo in potem nekaj časa študiral kemijsko inženirstvo. Kot otrok sem rad ministriral, kar sem ponesel s seboj v gimnazijska in študijska leta ter mi še danes predstavlja posebno veselje. Skozi leta je delo z mladimi in otroki postalo moj hobi, sprva sem bil animator, nato pa tudi voditelj oratorija. Navadno imam ob sebi spremljevalca, ki je glasen, ima dolg vrat in, če gre vse po sreči, ima šest strun ter je za delo z mladimi osnovni pripomoček.

Gospodov klic sem začutil že v srednji šoli. Sprva ga nisem jemal resno in sem svojo pot po gimnaziji nadaljeval na fakulteti za kemijo. Gospodov klic pa se je vztrajno vračal. Tako se je od srednješolskega razmišljanja: »Gospod, ne jaz, imaš boljše,« v ospredje postavila misel: »Da Gospod, želim ti slediti.« Pot do tega ni bila tako preprosta, saj sem na njej moral premagati svojo trmo.

Dobro se spominjam, kako sem klečal pred oltarjem in v otroški zagnanosti pred Gospoda položil svojo prošnjo, v tistem pa me je prešinila misel in sem dejal: »Gospod, prosim te, usliži me, jaz pa bom premislil o duhovnem poklicu.« Verjetno ni potrebno nadaljevati, da je bila prošnja uslišana, moj odgovor pa je bil: »Gospod rekel sem, da bom razmisлил, nisem pa rekel kdaj ...« Če se tukaj kdo še ne drži za glavo in vztraja s prebiranjem, naj dodam, da sem danes hvaležen za ta odgovor, saj sem tako imel čas, da sem ob molitvi, zgledu duhovnikov, mojega botra ter domačih, ob delu v župniji in študiju prepoznaval, kaj Gospod želi od mene. Ob misli na duhovniški poklic sem v sebi prepoznal mir in se nato podal na pot za Gospodom.

Martin Rojc (KP)

Župnija Ilirska Bistrica

Sem Martin Rojc in prihajam iz župnije Ilirska Bistrica. Rodil sem se 9. 11. 1998 v Postojni kot prvorojenec očetu Bogdanu in mami Suzani. V naslednjih letih se mi je pridružila še sestra, tako da smo danes štiričlanska družina. Po končani osnovni šoli v Ilirski Bistrici sem se vpisal na srednjo kmetijsko šolo Grm-Novovo mesto, Center biotehnike in turizma. V času šolanja sem aktivno sodeloval v domači in stolni župniji v Novem mestu kot ministrant, bralec Božje besede, član mladinske skupine in animator. V domači župniji sem bil tudi nekaj časa član župnijskega pastoralnega sveta.

Klic v duhovništvo sem začutil nekje v petem ali šestem razredu osnovne šole. Ta klic je rasel z menoj skozi služenje Bogu v raznih delih, ki sem jih opravljal na župniji skozi celotno osnovno in srednjo šolo. Najbolj pa me je vedno nagovarjala ljubezen do Boga, Cerkve in soljudi, ki je v meni tudi zbudila željo do služenja Bogu in Cerkvi. V velik zgled pa so mi bili tudi domači duhovniki s svojim delovanjem in življenjem na župniji.

Z vami sem vse dni do konca ... mandata!

— Pogovarjala sta se Luka Jesenko in Rok Dajnko —

Po šestih letih duhovnega vodstva v semenišču se od nas poslavlja spiritual Vlado Bizjak. Ob slovesu smo mu zastavili še nekaj vprašanj. Pogovarjali smo se predvsem o njegovem delu in o tem, kako je doživljal spremembe v času opravljanja svojega poslanstva. Spregovoril je tudi o tem, kako je kot bogoslovec doživljal spiritualovo vlogo, in jo primerjal s svojim delom. Zanimali so nas tudi njegovi načrti za prihodnost.

Kako bi opisali delo spirituala? Kaj se vam zdi najpomembnejše?

Zmeraj se mi je zdelo, da je najpomembnejše zaupanje. Spiritual je po svoji službi odgovoren

za notranje področje, za duhovno življenje. Če ni zaupanja med bogoslovci in tistim, ki jih duhovno vodi in spremlja, potem težko karkoli narediš. Če ti bogoslovec ne zaupa, se ti ne odpre in mu ne moreš pomagati. Premalo je, da ima spiritual samo zunanje nagovore, ki lahko bolj ali manj nagovorijo posameznika. Nekomu lažje pomagaš, če imaš na nek način dostop do njegovega srca, to pa lahko dosežeš samo z zaupanjem.

Spiritual v semenišču ste bili šest let. Kaj se je v teh šestih letih najbolj spremenilo?

Na boljše ali na slabše? (*smeh*) Predvsem sem si prizadeval, da bi bogoslovci živeli kvalitetno osebno duhovno življenje, to pomeni osebno molitveno življenje. Zato sem veliko poudarka dajal na osebno molitev, tudi v osebнем spremljanju, in stalno spodbujal k temu. Druga pomembna stvar, pa je medsebojno zaupanje med bogoslovci, ki gre do take mere, da so si sposobni deliti duhovna izkustva in duhovno skupaj živeti in rasti. To se najbolj odraža v tako imenovanih duhovnih skupinah, ki so do lani potekale v okviru letnikov, letos pa smo bogoslovce nekoliko premešali in te skupine vodijo diakoni. Za kvaliteto duhovnikovega duhovnega življenja se mi zdi pomembno, da zna bogoslovec artikulirati svoje duhovno izkustvo in ga podeliti. Da ne bo pozneje samotar, ampak bo znal svoje duhovno izkustvo izraziti in biti blizu svojim sobratom na duhovnem nivoju in da bo znal med njimi poiskati duhovno pomoč. To je nekaj, kar duhovnika lahko drži pokonci tudi kasneje v življenju. Ravno to, da mora vsak znati podeljevati in najti duhovno spremstvo, v bogoslovju zelo poudarjamo. Le tako lahko pozneje tudi sam živiš duhovno spremljanje.

Mogoče lahko delite z nami kakšno anekdoto iz teh let?

Za nazaj imam bolj slab spomnim. Na misel mi pride mogoče situacija iz mojih zadnjih punkt, ko sem naredil

malo refleksije.

Rekel sem, da mi vseh šest let ni uspelo odpraviti kitarskih maš. Nekateri bogoslovci so

kar osupnili, ker sicer nisem dajal vtisa, da bi imel kaj proti temu. Ko pa sem razložil, da kitarske maše ne obstajajo, ampak le maše s kitaro, je prišlo olajšanje. Podobno nimam nič proti somaševanju, le somaševalci ne obstajajo, pač pa so somašniki.

Kako pa je bilo, ko ste bili še bogoslovec? Se je od takrat na tem področju veliko spremenilo?

Ja, veliko se je spremenilo. Ko sem vstopil v bogoslovje so šele poskušali uvesti duhovne spremljevalce, ki jih prej sploh ni bilo. Takrat je bil spiritual pater Roblek in seveda je tudi njegova ignacijanska duhovnost temeljila na osebnem spremljanju. Ravno takrat je izšel dokument Dal vam bom pastirjev, ki je dal velik poudarek na

Za kvaliteto duhovnikovega duhovnega življenja se mi zdi pomembno, da zna bogoslovec artikulirati svoje duhovno izkustvo in ga podeliti.

osebno spremljanje. Toda to je bil izjemno trd oreh, bogoslovci so se upirali, celo župniki so pisali pisma škofu in vodstvu, da to nikamor ne vodi, da ni potrebno in pomembno. Danes pa je duhovno spremljanje za bogoslovce nekaj povsem

normalnega, vsakdanjega in potrebnega, je element duhovnega življenja, ki se ga ne postavlja pod vprašaj.

Druga stvar, kot sem že prej omenil, je ta, da duhovne podelitve v skupinah praktično ni bilo. Ne vem, če sem jih v svojih letih vzgoje doživel na tak način. Tudi osebno spremljane duhovne vaje so se takrat šele začenjale in so bile skoraj škandal za takratno duhovniško duhovnost (*smeh*), danes pa so nekaj vsakdanjega. Kar se teh stvari tiče, je bil premik kar precejšen. Kar se je spremenilo je bilo tudi to, prej smo imeli dnevno meditacijo na urniku zjutraj, kasneje smo to spremenili. Zjutraj je namreč veliko ljudi spalo in ni imelo smisla vztrajati, saj ni bilo učinka. Zdaj se trudimo na drugačen način, in sicer da si bogoslovec sam izbere čas meditacije, se sam trudi za osebni ritem duhovnega življenja in ga glede tega osebno spremlja njegov duhovni spremljevalec. To sta glavni spremembi, ki sem ju želel izpostaviti.

Kako pa gledate na svoj odhod? Se veselite novih izzivov?

Moram reči, da sem vesel, da se je to zgodilo načrtovano, da nisem bil iz danes na jutri presenečen, da me bo škof nekam prestavil. To smo se dogovorili vnaprej. Že eno leto vem, da bom odšel in imam to v mislih – to pa ne pomeni, da že celo leto odklapljam. Tega sem vesel in upam, da se bodo naši predstojniki trudili še naprej delati načrtno. Sploh, kar se tiče priprave duhovnikov za take službe. Moj naslednik se že eno leto pripravlja. To je tudi precejšnja novost in

upam, da postane standard. Sicer sem tudi jaz šel v Rim, najbrž je Gregor zdaj drugi, ki je v formaciji za tako službo.

Kar se tiče mojega odhoda na župnijo, pa moram povedati, da imam mešane občutke. Hkrati mi je to izziv, ki se ga veselim, po drugi strani pa me je malo strah, ker je sedaj že 15 let, odkar sem šel iz župnije in se je v tem času veliko spremenilo. Zdi se mi, da duhovniki veliko bolj jamrajo in pravijo, da gre vse navzdol (*smeh*), tako da moram priznati, da me je tega malo strah. Videl bom, kaj se bo dalo narediti, in se potrudil po svojih močeh. Zdi pa se mi prav, da naredim to spremembo tudi zase, zaradi mojega duhovnega življenja, da se tukaj preveč ne ugnezdimo.

Ste v tem času pogrešali pastoralno delo?

Ja in ne. Če bi ostal dlje, bi se lahko tukaj preveč navadil in bi mi bilo težko oditi, zdaj pa se mi zdi ravno pravi čas za menjavo.

Je že znano kam greste naprej?

Ni še znano, me je pa klical upravitelj Škofije Celje in rekel, da se je že pogovarjal, ampak da še ni čisto odločeno.

Imate še kakšen nasvet za svojega naslednika?

Predvsem tega, s katerim sem sam začel. Če se bo trudil, da bo pridobil zaupanje bogoslovcev, potem bo naredil že veliko. Če pa si ga ne bo

pridobil, bo težko karkoli osebno naredil, ker če ti ljudje ne zaupajo in ne verjamejo, potem lahko govoriš karkoli, pa ne bo imelo sadov. Druga stvar, ki bi mu jo pa priporočal, pa je, naj bo pozoren na osebno spremljanje, ki je res izrednega pomena.

Gospodu spiritualu se zahvaljujemo za vse, kar nam je zaupal v pogovoru in da si je vzel čas za intervju. Predvsem smo mu bogoslovci hvaležni za vsa leta, ki jih je preživel med nami, za vse opravljene maše, punkte in nagovore, digitalizacijo semenišča, duhovno vzgojo ter tiho spremljanje in podpiranje v molitvi. Ob zaključku njegovega poslanstva v semenišču mu na njegovi nadaljnji poti želimo obilo Božjega blagoslova in Marijinega varstva. Kljub tem, da se bodo naše poti ločile, ostajamo povezani v molitvi.

Datum rojstva: leta 1973

Duhovniško posvečenje: 29. 6. 1999 v Mariboru.

Rojstna župnija: Šmartno ob Paki, škofija Celje.

Izobrazba: računalniški tehnik, mag. teologije.

Dosedanje službe: kaplan v Velenju 5 let, 2004 - 2012 spiritual v Slomškem dijaškem semenišču, 2008 - 2012 spiritual v mariborskem bogoslovju. Spiritual v ljubljanskem bogoslovju od leta 2013.

Eden izmed ljubših svetopisemskih stavkov: Kjer pa je Gospodov Duh, tam je svoboda. (2 Kor 3,17)

Najljubši svetnik: Devica Marija.

Najljubša knjiga: Sveto pismo, Jezus me je poklical za svojo pričo ...

»Koga naj pošljem?

Tadej Ložar

Ob koncu letošnjega akademskega leta, ki je hkrati tudi konec mojega semeniškega življenja, sem bil naprošen, da se za revijo *Virtuti et Musis* predstavim s povzetkom svojega magistrskega dela, ki sem ga zagovarjal septembra 2018. V njem sem predstavil delo Štefana Steinerja, profesorja moralne in pastoralne teologije na Teološki fakulteti. Posebej sem se začel za Steinerja zanimati, ko sem o njem slišal kar nekaj zgodb iz ust nekaterih njegovih slušateljev. Tako sem se želel tudi osebno prepričati o delu in življenju tega velikega slovenskega pokoncilskega teologa. Magistrska naloga je nastajala s pomočjo mentorja Ivana Janeza Štuheca, ki se mu še enkrat zahvaljujem, da me je kot mentor spremljal. Zanimivo se mi zdi dejstvo, da je bil prof. Štuhec učenec in celo zadnji diplomant Štefana Steinerja, o katerem sem pisal v svoji nalogi.

Namen moje magistrske naloge je potrditi hipotezo, da je kristjan pri svojem moralnem delovanju razpet med svobodo in dolžnostjo, da je po eni strani deležen avtonomije, ki je dana od Boga in ga vrača nazaj k Njemu kot poslednjemu smotru. Hkrati mu nasproti prihaja avtoriteta, ki mu pomaga rasti in ta smoter tudi uresničiti. V mislih moramo imeti avtoriteto samega Boga, ki se kaže po razodetju, po spoznanju razuma

in delovanju vesti, ki človeku razodevata zakon, ki si ga ne postavlja sam. Nasproti mu prihaja avtoriteta cerkvenega učiteljstva. Izpostaviti je treba poslanstvo Cerkve, da pomaga človeku rasti in uresničiti svobodo, ki je danes tako pogosto zlorabljen. Vse to lahko vidimo pri Štefanu Steinerju, profesorju moralne teologije, ki je v času po drugem vatikanskem koncilu iskal pot novega razumevanja moralne teologije kot od prava ločene vede, ki naj služi bolj živemu odnosu do Kristusa skozi človeško delovanje.

Steiner je skušal odgovoriti na vprašanje Božjega klica človeku, ki se kaže skozi moralno normo. Človek je poklican, da prepozna moralne zakone in deluje v skladu z njimi. Človek ni neka abstrakcija, je oseba, ki živi in deluje v določenem prostoru in času, zato v magistrski nalogi govorim o moralni situaciji in konkretnih odločitvah človekove vesti.

Ker smo se lansko leto spominjali 50. obletnice okrožnice *Humanae vitae*, s katero je bil profesor Steiner tesno povezan, sem pozornost namenili tudi njej kot primeru, kako se srečujeta avtoriteta cerkvenega učiteljstva in avtonomija kristjana. Delo je pregled opusa, ki ga je zapustil profesor Steiner, obenem pa analizira in primerja Steinerjevo misel s potjo, ki jo je Cerkev naredila v času njegovega življenja in po njegovi smrti. Tako sem vsebino aktualiziral s spoznanji današnjega časa. Samo delo morda pomeni manjši prispevek k razumevanju sveta in slovenske Cerkve v pokoncilskem času, predvsem v luči razmišljanj in iskanj poti za rodovitnejši pristop v pastorali in v iskanju govora, s katerim moramo kot Cerkev vstopati v dialog z današnjim do krščanstva vedno bolj brezbriznim svetom.

Stojte trdno v Gospodu.

Novo mašo bo obhajal 7. julija 2019 ob 10.00 v župniji Dol pri Ljubljani.

Tukaj sem, pošlji mene!« (Iz 6,8)

Rok Pogačnik

V magistrskem delu, ki sem ga zagovarjal septembra 2017, poskušam predstaviti teologijo liturgije Josepha Ratzingerja / Benedikta XVI. Bogoslužno življenje Cerkve ima v vseh obdobjih njegovega življenja zanj osrednje mesto in predstavlja življenjski prostor njegove vere. K témi se vedno vrača ne le kot teolog, ampak tudi kot duhovnik, škof in papež, ki s svojim oznanjevanjem in delovanjem širi pravilno razumevanje bogoslužja.

Ratzinger verjame, da se v ravnanju s sveto liturgijo odločata usoda vere in Cerkve, zato se témi posveča z veliko predanostjo. Ne v svojih spisih ne v odločitvah se ne ukvarja najprej s tehničnimi vprašanji o izvajanju obredov, ampak želi predstaviti svoje uvide v duha liturgije ter tako spodbuditi novo liturgično gibanje, katerega sadovi bodo ponovno odkritje in poglobljeno, z duhom češčenja prežeto obhajanje bogoslužja. Svojo misel o liturgiji opira na njene tri vidike: kozmičnost, zgodovinskost in skrivnostnost.

Bogoslužje, ki je popolnoma osredinjeno na skrivnost Svete Trojice, je udeležnost v trinitarnem dialogu ljubezni in slavljenje, ki ga ustvarjeni svet usmerja proti svojemu Stvarniku,

Gospodarju življenja in smrti; liturgija tako zaobjema celoten kozmos. Njen prvi subjekt je učlovečeni Božji Sin Jezus Kristus, ki v svoji velikonočni skrivnosti vrača stvarstvu izgubljeno dostojanstvo. Bogoslužje ni le prazno spominjanje preteklih dogodkov, ampak je zaradi prisotnosti Svetega Duha živa prisotnost Boga v svetu. Pristno okolje liturgije je Cerkev, skupnost svetih vseh časov, v katerem je na zakramentalen način Oče preko Sina v Svetem Duhu deležen češčenja vsega stvarstva, ki ga v liturgiji posvečuje.

Liturgija je Božja in vnaprej dana, zato je ne moremo ustvarjati ali poljubno spreminjati. Tesno je povezana z življenjem, saj zajema pravi odnos do Boga, ki je pogoj za pravi odnos do ljudi in sveta. Ratzinger poudarja, da liturgija v češčenje zajema celega človeka in vse človeško življenje ter more preoblikovati tudi našo vsakdanjost; vdor Božjega v svet, ki se zgodi pri bogoslužju, mora preobraziti vso našo resničnost

Vsi moji studenci so v Tebi.

Novo mašo bo obhajal 30. junija 2019 ob 14.00 v župniji Radovljica.

Vito Urbanija

Po dveh letih teologije in semenišča v Ljubljani sem na predlog takratnega rektorja msgr. Franca Šuštarja nadaljeval študij v Rimu, in sicer na papeški univerzi Gregoriani. Sprva sem seveda potreboval nekaj časa, da sem se navadil na nov stil življenja in študija, ki je potekal v italijanskem jeziku. Vendar mi je zaradi moje prirojene radovednosti in smisla za povezovanje vsega naučenega ta korak predstavljal izziv in ne preveliko oviro. Ko zdaj gledam nazaj, sem hvaležen za ta tri »rimska« leta, v katerih sem spoznal veliko čudovitih ljudi in se nasploh naučil veliko novega.

Kar se tiče triletnega teološkega študija (stopnja bakalavreata), je na Gregoriani zelo jasno in dobro organiziran, je pa kot vedno tudi tam pri vsakem predmetu veliko odvisno od sposobnosti posameznega profesorja-predavatelja. V vsakem semestru smo imeli po enega ali dva predmeta iz dogmatične teologije, dva biblična, enega iz moralke in po en seminar, ki je podoben vajam v manjših skupinah po približno 15 študentov. V letniku nas je bilo okrog 150, prihajali smo iz najrazličnejših držav, kolegijev in redov.

V zadnjem letniku sem si izbral seminar iz patristike, saj sem hotel še malo utrditi znanje na tem področju. Že na Škofijski klasični gimnaziji sem se namreč precej navdušil nad latinščino in antiko nasploh, zato se mi je zdelo zanimivo, kako so različni krščanski avtorji iz prvih stoletij po Kristusu uspeli povezati antično misel z judovsko-krščansko teologijo. Omenjeni seminar z naslovom *Ključne teme patristične ekleziologije* je vodil profesor benediktinec p. Matthias Skeb. Vsak teden smo obravnavali po enega cerkvenega očeta in njegove spise, ki so se nanašali na Cerkev, na njeno naravo in izvor ter na

njene zakramente. Vsak študent si je izbral eno od podanih tem in jo potem pred ostalimi predstavil. Sam sem izbral tematiko odnosa med Cerkvijo in državo na primeru pisma, ki sta si ga izmenjala Avguštín in visok rimski uradnik po imenu Makedonij.

Makedonij je bil cesarski namestnik v Severni Afriki, od koder je Avguštín (354–430) tudi izhajal in kjer je na koncu deloval kot škof v mestu Hipon. Pet pisem, ki sta si jih izmenjala v letih 413 in 414, tako časovno kot tudi vsebinsko sovpadajo s pisanjem enega Avguštínovih najpomembnejših del: *O Božji državi*. To delo je hiponski škof napisal kot apologijo in razlago krščanskega nauka. Ravno po l. 410, ko so Vizigoti osvojili in oplenili Rim, so Rimljani – pogani krščanstvu vse bolj očitali, da je krivo za takšen propad in katastrofo, češ da je to nemočna religija na področju družbenega in političnega življenja ter nezdružljiva z vrednotami rimske države. Po drugi strani je Cerkev v Severni Afriki trpela tudi zaradi neenotnosti, najprej zaradi spora z donatisti, kasneje še s Pelagijem. V vse te spore je bil Avguštín močno vključen in se je nanje odzival bodisi z udeležbo na lokalnih sindah bodisi z raznimi spisi in govori.

V diplomskem delu *Avguštín in njegov idealni politik* s podnaslovom *Etika, krepost in milost v pismu št. 155, ki ga je Avguštín napisal Makedoniju* sem si malo od bližje pogledal nekaj pojmov Avguštínove filozofije in teologije. Lahko rečemo, da je imel Avguštín takrat s svojimi spisi bolj ali manj posreden vpliv na politiko, saj ravno v teh pismih izvemo, da je cesarski namestnik Makedonij bral njegovo *Božjo državo*, se zanimal za njegove spise in ga imel za svojega duhovnega očeta. Avguštín je cenil državnikovo modrost, blagost in prizadevanje za socialno in versko blaginjo ljudstva. Pismo št. 155 govori predvsem o štirih glavnih krepostih razumnosti, srčnosti, zmernosti in pravičnosti, ki so pogoj za srečno, blaženo življenje vsakega človeka, toliko bolj pa za državnega voditelja. Avguštín v pismu ta nauk, znan že Platonu in Aristotlu, nadgradi s krščanskimi krepostmi vere, upanja in ljubezni, ki morajo preoblikovati prejšnje človeške kreposti, tako da človeka naravnajo na Boga, ki je izvir in cilj vsake kreposti. Za Avguštína je cilj krščanske etike, da uskladi želje po zemeljskih dobrinah z željami po nebeških.

**Da obrodite obilo sadu,
in postanete moji učenci.**

**Novo mašo bo obhajal 7. julija 2019 ob 10.00
v župniji Moravče.**

Gregor Bregar

Pri sveti maši slišimo besede »To je moje telo, ki se daje za vas.« Zelo podobne besede apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom (12,27) izreče tudi svojim poslušalcem: »Vi pa ste Kristusovo telo in vsak zase udje.« V prvem primeru je v središču evharistija, v drugem pa Cerkev. Oboje Pavel poimenuje Kristusovo telo.

V magistrski nalogi sem raziskoval povezavo tema dvema razsežnostma: med obhajanjem evharistije in življenjem Cerkev kot občestva. Osrednja trditev naloge je bila, da se mora v življenju kristjanov, ki obhajajo evharistijo, odslikavati Kristusov način življenja: ko sprejemajo tistega, ki je dal življenje zanje, naj kristjani tudi sami vstopajo v darovanje življenja za druge. V tem je srčika življenja kristjanov kot občestva. Le-to se gradi tako, da je nekdo prvi, ki ljubi, tisti, ki so ljubljani, pa na to odgovorijo s tem, da tudi oni ljubijo. Prvi je bil Kristus in njegova daritev življenja ni enkrateno dogodek. Kristusovo križanje se uresničuje v ljudeh vseh časov, v kolikor s svojim ravnanjem nasprotujejo Božji volji. Kristusova daritev pomeni to, da je vse ljudi vseh časov sprejel v samega sebe. Kristus za nobenega človeka in za nobeno njegovo doživetje ne reče: »To se mene ne tiče.« Njegova ljubezen gre dejansko do konca: o tem govori Njegov križ, hkrati pa to oznanja tudi obhajanje evharistije, v kateri prejemamo Telo in Kri – torej celoto.

Odgovor kristjana na to Kristusovo podaritev se uresničuje v tem, da iz ljubezni sprejema druge ljudi in se zanje daruje na podoben način kot Kristus. Za svoje bližnje reče: kar se dogaja z vami, se tiče tudi mene, vaši problemi so tudi moji problemi, vaši uspehi in sreča so tudi moji uspehi in sreča. V skladu s tem kristjan do svojih bližnjih tudi deluje: če je

na primer nekdo v finančni stiski, to stisko kristjan doživlja kot svojo stisko, zato temu človeku po svojih zmožnostih pomaga. V tej podaritvi drugim ljudem se uresničuje kristjanova podaritev Kristusu, saj se v njegovem življenju prične uresničevati Kristusovo življenje, ki ga Pavel povzame z besedami: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.« (Gal 2,20) Označba Cerkev z besedno zvezo Kristusovo telo pomeni torej to, da je Kristus svoje bivanje v svetu izročil Cerkvi, po kateri je navzoč in delujoč v svetu. Pavlov opis Kristusa z besedama telo-udje (v 1 Kor 12), opisuje Kristusovo življenje, ki se uresničuje po mnogih kristjanih, v katerih prebiva Božji Duh. Za kristjana je to neizmerno dostojanstvo, hkrati pa odgovornost, da zaradi Kristusove podaritve samega sebe izroča uresničevanju Kristusove volje.

Obhajanje evharistije celotno opisano resničnost na čudovit način povzame in uresniči: (1) vsak od navzočih je deležen evharističnega Telesa in Krvi, kar kristjanu oznanja resnico: »Kristus je sprejel tebe v vsej tvoji razsežnosti – telo in kri, vključujoč tudi tvojo ločitev od Boga z grehom,« (2) kdor Kristusa sprejme, odgovori na Njegovo podaritev s tem, da tudi sam vstopi v daritev za druge ljudi (in s tem za Kristusa, ki je v ljudeh navzoč), (3) Kristus nas vse združuje v sebi, zato smo v njem eno – kruh, ki ga je duhovnik razlomil je en, razlomljen pa je bil, da so ga prejeli vsi navzoči. Po ljubezni v Cerkvi je torej na skrivnostni način v svetu prisotna edinost, ki izhaja iz Kristusa, ki je kot oseba en.

Od tod lahko napravimo sklep za spodbudo za Cerkev v sodobnem času. Cerkev bo tem bolj skladna s tem, kar v svojem bistvu je, če bo najprej gledala na to, kako neizmerno je ljubljena od Boga v Kristusu in se bo zato dajala Kristusu na razpolago, da bo iz ljubezni živela logiko vključevanja ljudi v vsem, kar kdo je in se bodo zanje kristjani darovali. Za kristjana je povsem nesprejemljiv individualizem – da bi bil torej sam sebi zadostno bitje, ki se ravna po svojih željah in potrebah ter zasleduje cilje v skladu s svojimi nameni ne oziraje se na potrebe drugih ljudi. Kristjan je očaran od Kristusove ljubezni, s katero se hrani pri sveti maši, ki mu daje moč za to, da se daruje za ljudi in s tem gradi občestvo.

***Blagor čistim v srcu, kajti Boga
bodo gledali.***

***Novo mašo bo obhajal 30. junija 2019 ob
10.00 v župniji Ljubljana - Šentvid.***

Sebastijan Tišler

Moje magistrsko delo *Pomen simbolnosti človeka in govorice za odnos z Bogom* ima začetke v prvem letniku bogoslovja, kjer smo pri enem od predmetov na fakulteti spoznavali tematiko simbolov in človeka kot simbolnega bitja. Tema me je hitro pritegnila, zato sem izkoristil možnost in o njej napisal krajše seminarsko delo. Moje zanimanje se je ob raziskovanju gradiva še povečalo in že takrat sem razmišljal, da bi lahko to temo nekoliko podrobneje obdelal ob zaključku študija v magistrskem delu. Sem namreč človek, ki mi krščanski simboli v cerkvi in tudi izven nje zelo pomagajo, da se še bolj poglobim v odnos z Bogom. Ljudje smo bitja z čutili, smo simbolna in religiozna bitja! To v nas podzavestno rojeva simbole, ki smo jih sposobni razumeti in nas odpirajo za presežno. Imamo tudi sposobnost simbolnega mišljenja, ki simbolno govorico ustvarja in jo omogoča razumevati. Vse to nas povezuje z božanskim, ki nas nagovarja prav s simbolno govorico. Najbolj v polnosti lahko v ta odnos stopimo skozi zakramente, ki so vrhunec moči simbolne govorice.

Vse, kar nas obdaja, nam daje misliti preko tega, kar vidimo z očmi. Tudi Bog nas nagovarja preko podob. Smo bitja, ki uporabljamo čute, kar v nas preobraža duhovne čute. S tem se odpiramo za presežno. In s čim lahko najbolje in najgloblje izrazimo to, kar se v nas poraja? Prav s simboli. Ti v nas nastajajo nezavedno in so del naše narave, naše človeškosti. Človek se pri svojih najglobljih in najpomembnejših življenjskih doživljanjih v duši najbolj izrazi ravno skozi simbole.

Zato ni presenetljivo, da je v vsakdanji človeški govorici beseda simbol tako pogosto uporabljena. To potrjuje dejstvo, da se človeštvo nahaja v dobi,

ko igra simbolna govorica ključno vlogo ne samo pri medosebnih odnosih, ampak tudi v odnosu z Bogom. Toda dogaja se, da (tudi) kristjani pri obhajanju zakramentov preprosto ne razumejo več govorice simbolov, ki je ključna za razumevanje simbolne moči zakramentov. Razlog je ta, da živimo v dobi, kjer je gledanje preveč racionalno in s tem zelo osiromašeno. Prasimboli in svetopisemska govorica so sodobnemu človeku vedno bolj tuji, ker živimo v popolnoma drugačnem kulturnem okolju. To vedno bolj izpodriva simbolno mišljenje. Bog namreč nagovarja človeka ravno s simbolno govorico svetopisemskih besedil in s simboli pri zakramentih. S tem je človek sposoben spoznavati Boga, ki se nam ravno preko teh simbolov in besedil razodeva in želi vzpostaviti odnos z nami.

Bog uporablja tudi simbolno govorico iz narave. Ustvarjeni smo bili od Stvarnika iz narave in postavljeni vanjo, da bi z njo in iz nje živeli. S prasimboli, kot so zrak, voda, ogenj, živimo od vsega začetka. Kot telesna in duhovna bitja dojemamo duhovno resničnost po snovnih znamenjih in simbolih (kruh, voda, svete podobe). Pri tem nam oko pomaga, da zmoremo s pomočjo duha zreti na vidne stvari okoli nas. Simboli nam pomagajo odkrivati in razumeti, kar je za nas sveto, božje. So naš most do Boga. Zelo nam lahko pomagajo vstopati v molitev, pogovor z Bogom. Simbol namreč zajame celotnega človeka (čustva, misli, duha, inteligenco srca), vso našo senzibilnost. Najpomembnejše stvari v življenju ljudje izražamo prav v simbolni govorici (ljubezen, prijateljstvo, lepota, umetnost, duhovnost). Simbolna govorica je ob tem dejstvu nezamenljiva! Znanstveno spoznanje, ki se mu dandanes v svetu daje tako veliko veljavo, torej ni najvišje pri človeku. Kar se da zgolj znanstveno dokazati, namreč hromi simbolno razsežnost človeka.

Odrasle (in otroke) bo zato treba ponovno uvajati v simbolno govorico zakramentov, da bodo lahko ti vir srečanja s Kristusom ter priložnost za poglobitev osebne vere v Boga. Govorica simbolov zahteva razlago, še bolj pa bo potrebno uvajanje v simbolno dojetje in izražanje, da jo bo lahko človek spoznaval – bodisi s katehezo, pri pripravi na zakramente in pri samem obhajanju zakramenta s krajšimi razlagami simbolnih dejanj znotraj obreda. Če je namreč ljudem zatemnjen simbolni pomen bogoslužja in zakramentov, odnos do le-teh postaja poganski in dobiva napačen, magični pomen.

Pri zakramentih gre za osebno srečanje z živim Jezusom, Bogom. Za gradnjo odnosa z Njim je ključno poglobljeno obhajanje zakramentov, za kar

pa je treba poznati njihovo simbolno govorico, ki izraža ljubezen Boga do človeka. Brez zakramentov življenje ne more biti prežeto z vero. Evharistija pa je vrhunec simbolnosti te ljubezni in najgloblji smisel človekovega zemeljskega bivanja z Bogom, ki nas želi privedi v večno življenje z Njim.

Jaz sem s teboj!

***Novo mašo bo obhajal 7. julija 2019 ob
10.00 v župniji Maribor - Tezno.***

Primož Lorbek

Sem Primož Lorbek, diakon mariborske nadškofije in prihajam iz župnije Zavrč, diakonsko službo opravljam v župniji Hajdina. Uredniki so me prosili, da bi se predstavil preko svojega magistrskega dela. To nosi naslov: Radijski in televizijski prenosi liturgičnih obredov v luči gradnje občestva.

Zakaj sem se odločil za magistrsko delo s področja radia in televizije? Na katedri za liturgiko sem zasledil naslov, ki je takoj pritegnil mojo pozornost. Je namreč nekaj posebnega in v slovenskem prostoru »neobdelana« tematika. Z mentorjem prof. dr. Slavkom Krajncem sva nekako našla skupni jezik in z veseljem sem se lotil pisanja magistrskega naloga. V začetku se mi je zdela tematika dokaj lahka, toda čim bolj sem se poglobljal v pisanje naloga, tem težja je postajala.

Med pisanjem magistrskega dela me je ves čas spremljalo vprašanje: Ali bi Jezus in apostoli pri svojem oznanjevanju uporabljali televizijo in radio, če bi ta medija takrat obstajala? Glede na to, da so izkoristili dane možnosti (Areopag, hrib, čoln – zaradi slišnosti), bi najverjetneje uporabljali tudi druga sredstva, v kolikor bi bila na razpolago. Z ozirom na možnosti, ki jih imamo danes, bi bilo škoda, če si oznanjevalci evangelija ne bi pri svojem

poslanstvu pomagali s sredstvi, ki so na razpolago. Pri tem ne mislim le za nastope v različnih oddajah, ampak tudi za liturgijo, oziroma bogoslužne obrede. Da bi se lažje približali različnim generacijam lahko pri svojem poslanstvu uporabljamo tista sredstva, ki so enim ali drugim bližja ali lažja za uporabo (mladi – internet; starejši, bolni – radio, televizija). Odkar so prenosi bogoslužnih obredov preko radia in televizije dostopni večini ljudi, opazimo med poslušalci ali gledalci teh oddaj veliko zadovoljstvo, kar je razvidno iz ankete, ki je del moje magistrske naloge.

Svojo vrednost imajo prenosi bogoslužnih obredov tudi za oddaljene kristjane, ki si morda ne upajo ali ne želijo biti dejavno vključeni v občestvo. Posebna kategorija so mladi, ki so vedno bolj vezani na medije in jih lažje nagovorimo preko sodobne tehnike. Pri tem je potrebna ne le vzgoja, temveč predvsem jasna beseda o tem, da ne gre za enako sodelovanje, če sem navzoč pri bogoslužju, ki ga obhaja občestvo, ali če ga spremljam preko radia ali televizije. To je eden izmed glavnih poudarkov moje magistrske naloge.

Z zaupanjem v Gospoda se tako letošnji novomašniki odpravljamo na »ekran« sveta, ki je tudi kdaj zamegljen in temen, včasih nam celo zmanjka signala in ga je potrebno ponovno najti, najti Njega in oznanjati Svetlobo, da bi v temo in meglo našega časa zasijala Svetloba, ki jo prinaša Gospodova beseda. Pri tem ste nam lahko v pomoč tudi bralci Virtutija s svojo molitvijo.

Vate zaupam, Gospod.

***Novo mašo bo obhajal 30. junija 2019 ob
10.00 v župniji Zavrč.***

Bog, daj nam svetih duhovnikov!

Blaženi Edvard Poppe, duhovnik (10. junij)

Edvard Janez Marija Poppe se je rodil 18. decembra 1890 v Tamisu v Flandriji (Belgija) v preprosti, a globoko verni pekovski družini kot tretji izmed enajstih otrok. Že od malih nog je bil izjemno priden, iskreno pobožen in vsestransko nadarjen. Pri treh letih so ga poslali v vrtec k sestram, ki

so prve odkrile kako zelo je bister. V šolo je hodil k šolskim bratom v Tamisu. Vse od začetka je čutil močno željo po duhovniškem poklicu. Izkazal se je kot najbolj priden in marljiv učenec, ki so ga imeli radi tako sošolci kakor učitelji. Vseskozi se je varoval vsake hudobije in se kot kuge branil vsakršne slabe družbe.

Leta 1902 je Edvard prejel prvo sveto obhajilo in sveto birmo. Kmalu zatem ga je oče začel pripravljati na pekovski poklic. Edvard staršem dolgo ni upal povedati, da ves čas razmišlja le o duhovniškem poklicu. Študij je bil namreč zelo drag, doma pa je bilo še veliko lačnih ust. Vendar ni obupal, temveč se je najprej pri takratnem ravnatelju katoliške šole učil latinščine, nato pa leta 1905 končno vstopil v malo semenišče.

Edvardu ni bilo dano, da bi šolanje preživel brez zapletov. Že zgodaj se je soočil s trpljenjem, ki ga je potem spremljalo celo življenje. V drugem letu šolanja v malem semenišču mu je umrl oče. Vseskozi pa je imel pred očmi ideal svetništva. Svojemu bratu je nekoč napisal: „Zaradi najinega temperamenta ne moreva ostati nekje na sredi. Postala bova ali svetnika ali bova pa nesrečna.“ (Jacobs, Edouard 1932, 9)

Čeprav mu tudi notranji boji niso bili prihranjeni, je zanj poglavitno preizkušnjo predstavljala vojaška obveznost. Služenju vojske bi se sicer kot semenišnik lahko izognil na račun mlajšega brata, vendar tega ni hotel. V posvetnem in veri sovražnem okolju v vojski se je njegova vera prekalila in utrdila do te mere, da je noben vihar ni več mogel ogroziti. V času bolezni med vojsko je spoznal, da velikokrat mnogo več kot dejanja pripomore goreča molitev in post.

Ko se je vrnil v semenišče, je še bolj rasel v vseh krepostih – poseben poudarek je dajal pokorščini, čistosti in uboštvu – ter bil končno 1. maja 1916

posvečen v duhovnika. Pred tem je z doktoratom iz filozofije zaključil študij.

Mladi Poppe se je z vso vnemo vrgel v apostolsko delovanje, kar pa je slabo vplivalo na njegovo že tako šibko zdravje. Kljub prekomernemu delu je še vedno gojil zelo globoko duhovnost, ki je bila gonilo njegovega delovanja. Zaradi zaskrbljujočega zdravstvenega stanja in izčrpanosti je bil večkrat premeščen, a se je povsod, kamor je prišel, popolnoma razdal za druge. Med drugim je bil kar nekaj časa duhovni voditelj v samostanu sester usmiljenk, kasneje pa spiritual bogoslovcev. Obenem je pisal številne evharistične priročnike, kar mu je prineslo vzdevek „oče Evahristije“. Po zgledu sv. Grignona Montforskega se je popolnoma izročil tudi Mariji, ko katere je imel globok odnos. Ljubezen do Evharistije in do Marije je bila srčika njegove izrazito kristocentrične duhovnosti. Umrl je 10. junija 1924, star triintrideset let.

Blaženi Poppe nam je lahko velik zgled predvsem v svoji ljubezni do duhovnikov in skrbi za duše. V enem izmed pisem sobrate takole nagovarja: „Da, dragi bratje. Vi morate biti sveti, ne smete biti kakršnikoli, povprečni duhovniki. Drugače bodo vaša vnema in vaši napor dosegle le malo /.../“ (Poppe 1964, 88). Kardinal Mercier je o njem dejal: „Prvikrat, ko sem ga videl, me je nenadno pretreslo do dna duše, tok milosti je izhajal iz njega.“ (Poppe 1964, 7). Čeprav je živel pred približno sto leti, je Poppe še vedno zelo aktualen tudi za današnji čas, saj se je soočal z marsikatero težavo in prepreko, ki je tudi danes zelo prisotna v družbi.

Priporočimo se torej blaženemu Edvardu Poppeju, naj nam pri Bogu izprosi svetih, duhovnikov ter se pridružimo njegovi prošnji Mariji: „Oblikuj duhovnike, nove duhovnike z ognjenim srcem, da bodo vneli ta suhi in mrzli svet; daj jim novo govorico, ki bo šla naravnost v srce in bo ganila najtrša srca!“ (Poppe 1964, 100).

Povzeto po:

Jacobs, Odilo Gustaaf in Édouard Ned. 1932. *Edvard Poppe*. s.l.: s.n.

Poppe, Edvard. 1964. *Duhovniški pogovori*. Ljubljana: Cirilsko društvo slovenskih bogoslovcev.

Hieronimovi stiki z našimi kraji

Hieronimova pot

Hieronim se je rodil v Stridonu, ki naj po njegovih besedah v pismih ne bi bil daleč stran od Emone. V mladosti je študiral v Rimu, kjer je bil po vsej verjetnosti tudi krščen. Ko je doštudiral, je svojo pot nadaljeval v Galiji, kjer se je zadržal nekaj časa. Pot ga je nato vodila čez Alpe v severovzhodno Italijo in nato v Akvilejo. Na poti se je ustavil tudi v domačem Stridonu in Emoni. Doma je tedaj spoznal tudi svojega mnogo mlajšega brata Pavlinijana. Ob obisku domačih krajev pa je bil deležen mnogih nevšečnosti. V nesporazum z domačim, sicer ruralnim, Stridonom naj bi prišel tudi zaradi prisotnosti arijanizma. Hieronimova pot se je nadaljevala v Antiohijo in za tem v Konstantinopel.

Hieronimova pisma poslana v Ilirik

Hieronim je napisal približno 120 pisem, od teh jih je 13 poslal po tedanjem področju Ilirika. Od tega je dve pismi pisal v Emono, eno v domači Stridon, štiri pisma v Akvilejo (naslovnikom, ki jih je spoznal, ko je tam živel pred odhodom na Vzhod), tri pisma je poslal v Altino, v Panonijo in Dalmacijo pa po eno pismo. Grobo ločimo poslana pisma na dva dela: prva so pisma, ki jih je Hieronim napisal v času, ko je bival v Antiohiji, druga pa tista, ki jih je poslal, ko se je vrnil na Vzhod in bival v samostanu v Betlehemu. Pisma, poslana v prvem obdobju, nam govorijo o eventualnem obstoju monastičnih skupnosti v Akvileji in Konkordiji.

Za nas so zanimiva zlasti 11., 12. in 13. pismo. 11. pismo, ki ga Hieronim piše v Emono, je namenjeno devicam. To pismo ima predvsem pedagoško-pastoralno noto in opravičilo, saj je Hieronim menil, da so mu »zlobni jeziki« prikrajšali ugled, in device

v Emoni svari, naj vendar ne verjamejo vsemu, kar slišijo o njem.

Po prvih mesecih bivanja v puščavi Hieronim okrog leta 375 napiše 12. pismo, namenjeno menihu Antoniju v Emono. V prvem delu pisma navaja svetopisemske citate, v drugem pa obširno piše o ponižnosti, saj mu Antonij ni namenil nobenega odgovora.

13. pismo piše svoji teti Kastorini v Stridon. To pismo je pisal iz Antiohije in je edino, ki ga je pisal komu od sorodnikov. V tem pismu Hieronim, nanašujoč se na Jezusov zgled, piše svoji teti, naj vendarle odpusti svojemu nečaku.

Sklep

Hieronim je pisma pisal zelo vztrajno in jih pošiljal tudi ljudem, katerim ni bil ravno blizu ali pri srcu. To je dokaj jasno videti že samo iz zadnjega omenjenega pisma. Očitno je teritorialni šport sprtosti prisoten že dolgo časa, vendar nam v vsem tem Hieronim daje zgled vztrajnega pričevalca za Kristusa in tistega, ki prvi odpušča in si želi urejenih odnosov.

Reference:

SRAKA, Gregor. 2016. *Hieronimovi stiki z Ilirikom v času njegovega prebivanja na Vzhodu (375-420)*. Diplomsko delo. Filozofska fakulteta in Teološka fakulteta, Ljubljana.

Izzivi v prevajanju Svetega pisma

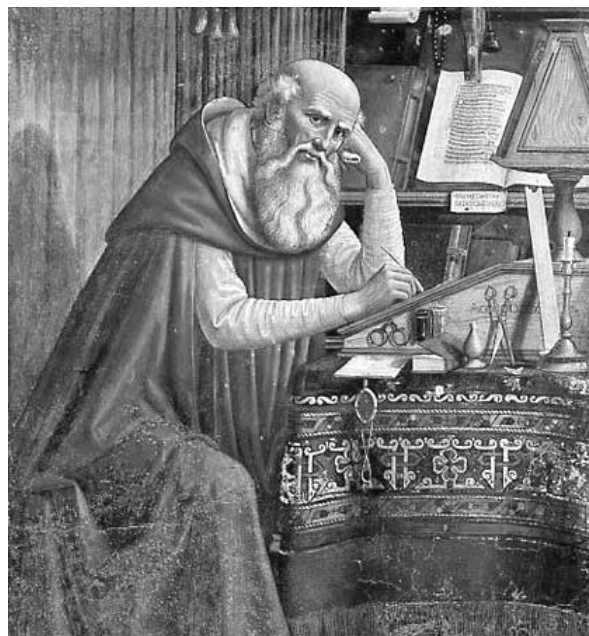

V prevajanju Svetega pisma nam je v nasprotju z ozko težnjo po interpretaciji uspelo uresničiti načelo o enotnosti glede pomenskega obsega v vsakem pogledu: v prevajanju besed, podob, stavkov itn. ter v pisanju opomb. Iz semantičnih razlogov smo dajali prednost dvoumnosti. Pomena ni mogoče izraziti le z besedami ali stavki, temveč predvsem s sobesedilom. Ker se vse Sveto pismo nanaša na presežne resničnosti, se bralec mora z branjem sobesedila učiti, kako velika prednost je, če prevajalci dosežejo kar se da odprt prevod. Za to na eni strani govori nedoumljiva in zapletena skrivnost Božjih del ter na drugi sposobnost človeškega uma, da dojema mnogostranske vidike duhovnih resničnosti v njihovi pretekli, sedanji in prihodnji perspektivi.

Lahko se zavedamo, da so presežne resničnosti svetopisemske pisce nagibale, da so v svojih predstavah raje uporabljali pesniške podobe in različne literarne oblike kakor pa natančne juridične ali teološke razprave. Avtorji in večina razlagalcev so čutili, da nobeno besedilo nima le enega, t. i. »dobesednega« pomena. Toliko bolj jasno so lahko ugotovili, da mora dobesedni pomen Svetega pisma ohraniti prvenstvo. Zaradi tega smo se odločili, da pri prevajanju različnih jezikovnih in literarnih sestavin izvirnika damo prednost prvotnemu pomenu. Med sklepno redakcijo smo si zelo prizadevali, da bi iste hebrejske, aramejske in grške ključne besede ter ustaljene stavke prevajali z istimi slovenskimi ustreznici, kadar je bil pomen očitno isti. Naša težnja je bila tudi izbirati najsplošnejše pomene besed s širokim pomenskim obsegom, razen če je sobesedilo očitno zahtevalo natančnejšo označitev.

Vsako prestavljanje ustvarja delo, drugačno od prejšnjega. Jezikovne prvine prevodnega jezika pokrivajo le del izvirnega pojma in informacije ne sporočajo z istega stališča. Besede in izrazi so lahko podobni v enem pogledu, toda različni in oddaljeni v drugem. Po drugi strani v vsakem literarnem sistemu delujejo na poseben način. Toda čim bolj prevod uteleša posebnosti izvirnega jezika, tem bolj izpolnjuje njegove možne oblike za izražanje vsega, kar je mogoče izraziti.

Naša metoda temelji na dveh temeljnih načelih, to sta literarna enotnost besedila in vzajemnost jezikov. Svetega pisma ni sestavil en sam avtor v enem samem obdobju. Obsega raznovrstne vire in literarne vrste in zvrsti. Vodilne besede vsebujejo asociacije skozi besedilo in skozi njihova zgodovinska razmerja. Ker so različni jeziki deležni skupne zgradbe na ravni korena, je toliko pomembnejše besede prevajati po njihovem etimološkem ali korenskem pomenu. Korenski pomen besed je najboljša obča podlaga jezikov.

To stališče ne pomeni zahteve po strogo dobesedni metodi prevajanja, ki je značilna npr. za grški prevod Akvila, za angleški prevod, ki ga je pripravil John Wycliffe, in v nekem pogledu za nemški prevod, ki sta ga pripravila Martin Buber in Franz Rosenzweig. Nihče se ni zavzel za mehanični model ustreznosti ena proti ena, tako da bi poskušal prestavljati besedo za besedo, členico

za členico itn. Želeli smo doseči srednjo pot, s tem da smo kombinirali dobesečni in idiomatski način prevajanja. Naš ideal je bil zajeti najširši možni obseg literarnih posebnosti. Zavzemali smo se za enotnost oblike in vsebine, toda ne v strogem pomenu. Glavni razlog za to relativno strogost je omejena možnost za doseg formalne ustreznosti med izvirnikom in prevodnim jezikom. Drugi pomemben razlog je narava svetopisemskega sporočila, saj je to sporočilo v vsakem pogledu presežno. Znotraj severnozahodnih semitskih slovstev najdemo zelo jasen dokaz, da vsebina in duh presegata vse jezikovne in literarne oblike. Danes obstaja splošno soglasje, da so v ugaritskih, feničanskih, aramejskih in kanaanskih napisih uporabljene številne identične literarne oblike. Kljub temu sta vsebina in duh hebrejskega Svetega pisma izvirna in enkratna znotraj celotnega starega Bližnjega vzhoda.

Opravičilo za poskus, da bi tako vsebino kot tudi obliko izvirnika predstavljali kar se da zvesto, temelji v prvi vrsti na zgodovinski pravici izvirne oblike. Čim bolj so literarne oblike razširjene v nekem velikem kulturnem izročilu, tem bolj je očitno, da so sposobne izražati univerzalne vsebine. Vsi osnovni metaforični izrazi in literarne oblike severozahodnega semitskega sveta kažejo, da so se ustalili v zelo dolgi zgodovini ustnega in pisnega sporočanja. Pojavljanje nekaterih literarnih motivov in struktur v različnih literaturah tudi kaže, da se te prvine v kanaanski in hebrejski literaturi ne uporabljajo na enak način. Ustrezna verovanja in vrednote, namen in drugi vplivi na nekatere avtorje so izrazito vplivali na uporabo literarnih in kulturnih oblik. Zaradi različnih načinov uporabe so v hebrejskem Svetem pismu lahko dobili status svete besede. Zato je več kot dovolj razlogov, da jim damo prednost pred vsemi domnevnimi univerzalnimi ustreznici v prevodnem jeziku. Zgodovinsko dobro izpričana, splošno veljavna izrazna sredstva so najboljši temelj povezovanja med različnimi jeziki in kulturami. V smislu odločilne gonilne sile Svetega pisma, tj. ljubezni, lahko sklepamo, da je naša ljubezen tem popolnejša in trdnjša, čim bolj se oklepa svojega univerzalnega izhodišča in cilja v večnostnih perspektivah. V prizadevanju, da bi prepoznali univerzalne in obče literarne prvine, smo bolj prepričani glede nenavadnih.

Toliko bolj smo se zavedali, da zelo neobičajnih izrazov ni dobro prevajati dobesečno, temveč idiomatično: prevajalec mora najti najboljšo možno semantično ustreznico v prevodnem jeziku. Da bi bralcu omogočili njegovo lastno sodbo glede izvirnih izrazov in literarnih oblik, smo se ravnali po klasičnem načinu komentiranja besedila. Načelno so vsi neobičajni izrazi in literarne oblike, ki so prevedeni idiomatično, v opombi navedeni v svoji dobesečni formulaciji. Namen tega ni kazati na netočnost prevajanja, temveč ponuditi dodatno informacijo. Z navajanjem več različic istega besedila damo bralcu predvsem možnost, da spozna popoln pomen izraza. V tem je razlog, zakaj imamo jezikovne opombe na splošno za najpomembnejše. Celo prevodi, ki ne veljajo za komentirane, imajo več ali manj filoloških opomb; te večinoma prinašajo informacijo o dobesečni formulaciji neobičajnih izrazov in oblik.

Omeniti velja tudi zmerno konzervativno stališče do novih teorij v tekstni kritiki in v svetopisemski interpretaciji na splošno. V poskusih razlaganja temnih in poškodovanih mest smo se opirali na najbolj klasične prevodne modele vseh časov in pri tem dajali prednost večinskim rešitvam z utemeljitvijo, da sodobni pogledi niso zanesljivi, če zaradi pomanjkanja ustreznih dokazov veljajo zgolj kot teorije. Posvetovanje glede klasičnih prevodov je bilo pomembno zlasti v našem poskusu, da bi našli ustrezne jezikovne in slogovne posebnosti ter upoštevali besedni red, skladnjo, obliko stavkov, izražanje in ritmično kadenco izvirnih pesniških besedil.

Ne bojte se!

»NE BOJTA SE! VEM NAMREČ, DA IŠČETA JEZUSA, KRIŽANEGA. NI GA TUKAJ. VSTAL JE, KAKOR JE REKEL!« (Mt 28, 5-6)

Temeljno sporočilo, o katerem poročajo evangelisti ter apostol Pavel v Prvem pismu Korinčanom je, da je Gospod Jezus vstal od mrtvih. Toda nihče nam ne poroča o tem, kako se je to pravzaprav zgodilo, temveč avtorji govorijo le o dogodkih, ki so vstajenje spremljali, saj dejanske priče vstajenja nimamo. Edini, ki je vstajenje videl, je bil Gospodov angel, Božji poslanec, ki ženama razglasi novico, katero je Jezus za časa svojega zemeljskega življenja večkrat napovedal. In kaj pravzaprav je vstajenje?

Evangelist Matej v prvi vrstici vstajenjskega odlomka zapiše, da sta tretji dan, torej tri dni od velikega petka, ko se je svital prvi dan tedna, ženi odšli h grobu. In ko sta prišli h grobu, je nastal silovit potres, ki je znamenje Božje navzočnosti, znamenje, ki je vedno prisotno ob Božjem prikazanju, predvsem pa je znamenje, ki nas spominja na potres, ki je nastal v petek, ko je Jezus umrl na križu. Ženi sta nato zagledali angela, katerega »podoba je bila kakor blisk in njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg.« (Mt 28, 3) Podoba angela je opisana enako kot v vseh bibličnih tekstih, največ pa je povzeto iz preroka Danijela. Božji poslanec ženi ogovori z besedami: »Ne bojta se!« (Mt 28, 5), kar je običajni nagovor ob angelovem prikazanju in želi poudariti, naj se človek ne boji Boga. Takoj zatem jima oznani veselo sporočilo, ki ju spomni na Jezusove besede, na to, da je On sam o tem velikokrat govoril, ter ju pošlje z naročilom, naj to posreduje učencem. Jezus je premagal smrt in to je sedaj najpomembnejše oznanilo, ki se mora širiti na vse strani neba, na vse ravni Božjega ljudstva. Ko sta ženi odhiteli sporočilo predat Jezusovim učencem, se jima je na poti prikazal sam Vstali. Onidve sta takoj padli na tla in mu objeli noge. To dejanje je dokaz, da Jezus ni duh, temveč je človek, ki ima telo, vendar pa je njegovo telo preoblikovano, saj ga ženi nista

takoj prepoznali. Jezus jima je podal naročilo, ki jima ga je že pred tem dal Gospodov angel. Svoje učence nagovori z izrazom bratje, kar jih od sedaj naprej povezuje v družino in s čimer izraža, da jim je posebno blizu, čeprav so ga zapustili v najtežjih trenutkih njegovega življenja.

Tudi mi se moramo večkrat vprašati, kakšni smo kot Jezusovi učenci: ali smo podobni apostolom, ki so se ob najtežjih trenutkih razbežali, ali pa smo kot žene, ki oznanjajo. Zavedati se moramo, da je dogodek Jezusovega vstajenja temelj naše vere, saj je On Bog živih in ne Bog mrtvih. To je veselo oznanilo, ki smo ga dolžni posredovati naprej. James Smith pravi, da je Jezusovo vstajenje »kot vesoljni pok, ki se širi štiri galaksije daleč v vsako smer. Veliki pok ni točka stvarjenja. Samo razloži vse drugo v vesolju. Vstajenje je kot pok zamaška s šampanjca, ki povzroči, da se milijoni mehurčkov osvobodijo. Vstajenje je kot prve besede dojenčka, ki sprožijo doživljenjski val besed. Jezusovo vstajenje je kot centralna eksplozija v središču zemlje, ki odmeva, dokler ne izbruhne na površini vulkana. Vstajenje je kot zarodek, ki postopoma zraste v človeka. Vstajenje je kot kapljica barve, ki obarva vso tekočino. Vstajenje je kot kapljica parfuma, ki se širi po atmosferi, dokler ni vsaka molekula zraka odišavljena. Jezusovo vstajenje je pomembno samo po sebi; vrednost ima v sebi, tudi če ne bi nič sledilo. Tako kot ima zarodek vrednost, čeprav se nikoli ne rodi; ali kot je dragocena prva dojenčkova beseda, čeprav se nikoli ne nauči govoriti; ali kot je bil veliki pok neverjeten dogodek, čeprav bi takoj propadel. Skratka, ni pomembno, kaj je na začetku, pomembno je to, kar je dogodkom sledilo.« (Smith, 2015) In to je naloga prav vsakega izmed nas. Razširiti novico o zmagoslavnem Kristusovem vstajenju. Tu se je dejansko zgodil velik preobrat v zgodovini človeštva, in to je, da je smrt premagana. Ženi, ki sta po judovski tradiciji obiskovanja groba do treh dni po smrti, pa vendarle tudi v upanju na njegovo vstajenje, prišli h grobu, sta to tudi doživeli. Srečali sta Vstalega Gospoda. Ta pa jima je s svojim

prikazanjem in nagovorom dokazal, da je smrt izgubila svojo moč.

In tako kot sta to doživeli ženi, smo tudi mi večkrat nagovorjeni od Vstalega, le poslušati moramo svoj notranji glas, pred tem pa se umiriti in mu dati priložnost, da spregovori. Če mu damo priložnost, da nam spregovori, naše življenje postane bogatejše. Zavedati se moramo, da je On Bog živih in ne Bog mrtvih ter da se nam ni treba bati, saj je On med nami, kot nam je zagotovil: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28,20) Kljub temu v današnjem času človekova sposobnost verovanja zaradi mnogih razlogov vedno bolj upada. Zato bi morala resnica, da moj Bog ni Bog mrtvih, ampak živih, postati del našega življenja. Potem ne bomo več v skrbeh, kaj se bo z nami zgodilo, ker bomo prepričani: »Bog me ne more nikoli razočarati, ker mi želi dobro, ker me vabi v večno srečo k sebi.« (Balažic, 2015) In ravno to je glavna naloga našega oznanjevanja. Odrešenje je na svet prišlo za vse ljudi, zato imamo dolžnost veselo novico o Vstalem ponesti v svet. Apostol Pavel v najstarejšem poročilu o Jezusovem

vstajenju namreč pravi: »Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno tudi naše oznanilo, prazna tudi vaša vera.« (1 Kor 15,14)

Reference:

Balažic, Branko. 32. navadna nedelja – C Ni Bog mrtvih, ampak živih. [Http://www.salve.si](http://www.salve.si) (pridobljeno 8. aprila 2015).

Cunk, Anže. 2015. *Pragmalingvistični pristop k Svetemu pismu na podlagi Mt 28, 1 -10. Magistrsko delo.* Ljubljana: Univerza v Ljubljani: Teološka fakulteta.

Matjaž, Maksimiljan. 2015. *Eksegeza evangelijev: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?«* Ljubljana: Teološka fakulteta.

Smith, James, prevod: Grimani, Petra. *Vstajenje govori o nas.* [Http://celebrationpublications.org/](http://celebrationpublications.org/) (pridobljeno 8. aprila 2015).

Sveto pismo: Nova zaveza in psalmi: jeruzalemska izdaja. 2010. Ljubljana: Družina, Teološka fakulteta.

Kronika kongregacije

V minulem koledarskem letu smo obhajali stodesetletnico obstoja Marijine kongregacije slovenskih bogoslovcev in duhovnikov. 24. februarja leta 1908 jo je na pobudo tedanjega spiritula Alojza Stroja ustanovil ljubljanski knezoškof Anton Bonaventura Jeglič, ki je bil tudi častni član kongregacije. Kanonično je bila sicer ustanovljena šele mesec kasneje, na praznik Gospodovega oznanjenja, 25. marca, ko je bilo v knjigo članov vpisanih prvih 71 bogoslovcev in duhovnikov. Pod zaporedno številko 1 zasledimo ime pobudnika g. Stroja.

Že v aprilu so ustanovili prve odseke. Eden je spodbujal k pogostemu prejetanju obhajila (obhajilni odsek), drugi k čaščenju Najsvetejšega (adoracijski odsek), tretji pa je zbiral navdušene nad lepoto umetnosti (odsek za cerkveno umetnost). Po prvi svetovni vojni ja na tem področju prišlo do mnogih novosti. Iz tega časa poznamo: Odsek presvetega Srca Jezusovega, Evharistični odsek, Misijonski in Apostolski odsek. Natanko deset let po kanonični ustanovitvi, 25. marca 1918, so se na slovesen način spomnili njene ustanovitve. Skupaj z njo so pa praznovali dvajseto obletnico škofovskega posvečenja njenega ustanovitelja. Število članov je v tem času naraslo do številke 258. Istega leta so datum sprejema premaknili s praznika oznanjenja na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, kar je ostalo do danes.

Kmalu je nastopila nova vojna, ki je okrnila delovanje kongregacije. Šele v šestdesetih letih lahko opazimo

počasno prebujanje, ko se začnejo oblikovati krožki. Nekateri od njih so: ekumenski, misijonski, liturgični, pozneje še pritrkovalski in fotografski krožek. Vsi ti in še drugi so oblikovali življenja mnogih bogoslovcev, a so na žalost v letih 2015/16 postopoma zamrli. Kongregacija sama je z leti uvajala, predvsem na duhovnem področju, številne dejavnosti. V svetih časih priprave na božič in veliko noč se izberejo predlogi za adventne in postne akcije, ki so največkrat karitativne in spokorne narave. Še danes poznamo t.i. majniške izlete, ki so v času dveh ločenih semenišč v Ljubljani in Mariboru igrali pomembno vlogo pri ohranjanju stikov med njima. Kongregacija vsako leto izda knjigo, ki jo prejmejo vsi člani, zato se je od njene ustanovitve nabrala že zajetna zbirka knjižnih del. V začetku so jih bogoslovci pripravljali sami, v zadnjih letih so to predvsem prevodi tujih avtorjev.

Člani kongregacije so vsi slovenski škofijski duhovniki, bogoslovci in škofje. Trenutno je zadnji vpisan pod številko 2415. Poleg tega je kongregacija v zadnjih letih med svoje člane sprejela tudi škofe, ki sicer izhajajo iz redovniških vrst: ljubljanskega nadškofa Stanislava Zoreta, mariborskega nadškofa Alojzija Cvikla in soboškega škofa Petra Štumpfa.

Kljub manjšim generacijam bogoslovcev v zadnjih letih kongregacija aktivno deluje in uresničuje svoje cilje, med katerimi je glavni navduševati bodoče duhovnike za ljubezen do Marije in širiti pristno marijansko duhovnost.

Tilen Kocjančič

Naš dobri si pastir

Gospod, ti sam nam praviš,
da naš dobri si pastir,
učence svoje rad pozdraviš,
nebeški jim prinašaš mir.

Vse v veselju k sebi zbiraš,
kličeš v varen svoj pristan
in nikogar ne preziraš,
ozdravljaš nas bolečih ran.

Na žetev že nas miho kličeš
in k delu v vinograd svoj,
mlade na razpotjih iščeš,
vabiš k sebi nas nocoj.

Kje pa mladi zdaj bedimo,
da ne slišimo glasu?
Zbudi nas, da ne zaspimo,
duhovnega nam daj daru.

Zgodilo se je ...

8. januarja je minilo 125 let, odkar se je leta 1894 rodil poljski mučenec sv. Maksimilijan Kolbe. Bil je minorit, ustanovil je Vojsko Brezmadežne, mučeništvo pa je pretrpel, ko je v Auschwitzu umrl namesto družinskega očeta.

Pred 90 leti je bil 22. februarja 1929 podpisan Lateranski sporazum, s katerim je bila ustanovljena mestna država Vatikan.

Po Marijinem naročilu iz Fatime je 24. marca 1984 papež Janez Pavel II. posvetil Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu, od česar je letos minilo 35 let. 4. aprila pa je minilo 100 let od smrti fatimskega pastirčka sv. Frančiška Marto.

Pred 150 leti se je 8. decembra 1869 začel prvi vatikanski koncil. Leto prej ga je sklical papež Pij IX. Na koncilu sta bila sprejeta odloka Dei Filius in Pastor aeternus. Prvi govori o razodetju ter odnosu med vero in razumom, drugi pa razglša papeški primat in nezmotljivost. Koncil se je predčasno zaključil z Garibaldijevim zavzetjem Rima.

9. decembra bo minilo 40 let od smrti nadškofa Fultona Sheena leta 1979. Bil je newyorški pomožni škof in pozneje škof v Rochestru. Znan je predvsem po svojem oznanjevanju prek televizije in radia. Od leta 2002 teče postopek za njegovo beatifikacijo, leta 2012 pa so mu bile priznane junaške kreposti in je prejel naziv častitljivi Božji služabnik.

13. decembra bo papež Frančišek praznoval 50. obletnico mašniškega posvečenja. V duhovnika je bil namreč posvečen leta 1969, posvetil pa ga je córdobski nadškof Ramón José Castellano.

Na božič bo minilo 60 let, odkar je leta 1959 papež Janez XXIII. slovesno napovedal drugi vatikanski koncil.

ROMANJE OB ZAČETKU LETA V BEOGRAD

MAJSKI IZLET

BOGOSLOVCI Z VODSTVOM V AKADEMSKEM LETU 2018/2019

VEČER POEZIJE

KULTURNI VEČER O BONTONU